

Vendim nr. 73, datë 16.06.2026

(V-73/26)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Fiona Papajorgji, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Sonila Bejtja, Sandër Beci, Genti Ibrahim, Marjana Semini, Asim Vokshi, Ilir Toska, anëtarë, me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 16.06.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 3 (S) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: **STELA ULQINAKU**, përfaqësuar nga studioja e avokatisë “Daci and Associates” sh.p.k., me prokurë të posaçme.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

AUTORITETI I AVIACIONIT CIVIL, përfaqësuar nga Dorina Hajdari, me autorizim.

DEPARTAMENTI I ADMINISTRATËS PUBLIKE, përfaqësuar nga drejtoresha e deleguar Enkela Dudushi.

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2025-2954, datë 10.07.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 5, 42, 43, 81, 116, 122, 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, 135, 142 dhe 145 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 49, pika 3, shkronja “e”, dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Ilir Toska, mori në shqyrtim pretendimet e kërkueses Stela Ulqinaku (*kërkuesja*), e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjekteve të interesuara, Autoritetit të Aviacionit Civil (AAC) dhe Departamentit të Administratës Publike (DAP), të cilët kanë kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesja ka qenë e punësuar pranë AAC-së prej vitit 2015. Gjatë vijimit të kësaj marrëdhënieje, me aktin nr. 5377, datë 16.07.2018 të DAP-it, ajo është emëruar si nëpunëse civile në pozicionin e përgjegjëses së sektorit të burimeve njerëzore dhe arkivës, ndërsa prej datës 10.06.2019 në pozicionin e drejtoreshës së drejtorisë së burimeve njerëzore dhe marrëdhënieve me publikun.

2. Rekrutimi i kërkueses si nëpunëse civile ka ndodhur gjatë kohës kur ishte në fuqi ligji nr. 10233, datë 11.02.2010 “Për autoritetin e aviacionit civil”, i ndryshuar (*ligji i mëparshëm i AAC-së*), i cili është shfuqizuar me ligjin nr. 53/2022 “Për organizimin dhe funksionimin e Autoritetit të Aviacionit Civil” (*ligji i ri i AAC-së*). Pas hyrjes në fuqi të këtij ligji, me vendimin nr. 22, datë 26.01.2023 (*vendimi nr. 22/2023*) të përgjegjëses së sektorit të burimeve njerëzore të AAC-së, është vendosur përfundimi i marrëdhënies së kërkueses në shërbimin civil, me arsyetimin se sipas nenit 17, pika 2, të ligjit të ri të AAC-së, marrëdhëniet e punës së punonjësve të saj rregullohen nga dispozitat e Kodit të Punës dhe se, për pasojë, AAC-ja kishte dalë nga skema e shërbimit civil. Në vijim, me urdhrin nr. 52, datë 26.01.2023 (*urdhri nr. 52/2023*), të drejtorit ekzekutiv të AAC-së, kërkuessa është liruar nga pozicioni “drejtore e drejtorisë së administratës dhe shërbimeve mbështetëse” dhe është emëruar në pozicionin “përgjegjëse e sektorit të shërbimeve mbështetëse” në drejtorinë e administratës pranë këtij autoriteti. Më pas, me urdhrin nr. 96, datë 27.01.2023 (*urdhri nr. 96/2023*) të AAC-së, është vendosur ndërprerja e marrëdhënieve të punës dhe financiare me kërkuesen, duke filluar nga data 27.01.2023, për shkak të refuzimit prej saj të detyrës së re të caktuar sipas organizimit të ri të institucionit.

3. Në datën 02.03.2023, duke mos qenë dakord me këto akte, me pretendimin se ajo gëzonte statusin e nëpunëses civile sipas ligjit nr. 152/2013 “Për nëpunësin civil”, të ndryshuar (*Ligji për Nëpunësin Civil*), dhe se ky ligj nuk ishte respektuar për ndërprerjen e marrëdhënieve të

saj në shërbimin civil, kërkuesja i është drejtuar Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë me kërkesëpadi, duke kërkuar: (i) shfuqizimin e aktit administrativ, vendimit nr. 22/2023 të AAC-së, për përfundimin e marrëdhënies në shërbimin civil; (ii) shfuqizimin e aktit administrativ, urdhrit nr. 52/2023 të AAC-së, për lirim nga pozicioni i drejtoreshës së drejtorisë së administratës dhe shërbimeve mbështetëse dhe emërimin në pozicionin e përgjegjëses së sektorit të shërbimeve mbështetëse, në drejtorinë e administratës; (iii) shfuqizimin e veprimit administrativ, procesverbalit nr. 158/2 prot., datë 26.01.2023 të AAC-së; (iv) shfuqizimin e aktit administrativ, urdhrit nr. 96/2023 të AAC-së, për ndërprerjen e marrëdhënieve të punës dhe financiare; (v) rikthimin e saj si nëpunëse civile në vendin e mëparshëm të punës ose në një pozicion të së njëjtës kategori, si dhe pagimin e pagës mujore që kishte në momentin e largimit, nga data e ndërprerjes së marrëdhënieve financiare deri në ekzekutimin e vendimit gjyqësor.

4. Me vendimin nr. 1293, datë 25.05.2023, Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka shpallur moskompetencën lëndore për gjykimin e çështjes dhe ia ka dërguar aktet Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, si gjykata kompetente nga pikëpamja lëndore dhe tokësore. Ajo ka arsyetuar se mosmarrëveshja midis palëve nuk kishte natyrë juridike administrative, por civile, ndaj kompetenca për shqyrtimin e saj i përkiste gjykatës civile. Sipas këtij vendimi, kundër tij lejohej ankim së bashku me vendimin përfundimtar. Pas organizimit të ri gjyqësor, çështja është regjistruar pranë Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë.

5. Në vijim, pas pretendimeve të ngritura nga kërkuesja në lidhje me kompetencën lëndore, Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, në datën 16.06.2025, bazuar në nenin 64 të Kodit të Procedurës Civile (KPC), i është drejtuar Gjykatës së Lartë për rregullimin e kompetencës lëndore, duke parashtruar qëndrimin se, referuar materialeve të çështjes dhe natyrës së mosmarrëveshjes së ngritur nga kërkuesja, kompetenca lëndore i përkiste gjykatës administrative.

6. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-2954, datë 10.07.2025, ka rregulluar kompetencën lëndore midis gjykatave, duke përcaktuar Gjykatën e Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë si gjykatën kompetente dhe duke lënë në fuqi vendimin e Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë. Në mënyrë të përmbledhur, Kolegji Civil ka vlerësuar se përcaktimi i kompetencës lëndore nuk bëhet vetëm mbi bazën e emërimit formal të kërtimeve të padisë, por kërkon vlerësimin e natyrës juridike të mosmarrëveshjes, objektit dhe shkakut juridik të padisë, së drejtës së pretenduar, faktit të paligjshëm të pretenduar dhe ligjit të

zbatueshëm. Në zbatim të këtyre parimeve në rastin konkret, Kolegji Civil ka çmuar se në momentin e ndërprerjes së marrëdhënies dhe të paraqitjes së padisë ishte në fuqi ligji i ri i AAC-së, sipas të cilit marrëdhëniet e punës së punonjësve të saj rregullohen nga Kodi i Punës. Mbi këtë bazë, ai ka arritur në përfundimin se marrëdhënia e kërkueses nuk i përkiste më regjimit të shërbimit civil dhe se mosmarrëveshja kishte natyrë civile.

7. Pas vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, sipas informacionit të marrë për nevoja të shqyrtimit kushtetues, gjykimi i çështjes është duke vijuar në fazën e veprimeve përgatitore përpara Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë.

8. Në datën 22.01.2026 kërkuësja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, duke kërkuar shfuqizimin e vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë për rregullimin e kompetencës. Në datën 31.03.2026 Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e kërkesës për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve, e cila, në datën 15.04.2026, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

9. Në lidhje me shqyrtimin e çështjes, Gjykata vlerësoi se ishte rasti për nxjerrjen e saj nga kalendari i zakonshëm dhe shqyrtimin me përparësi. Në këtë drejtim, ajo mbajti parasysh se vendimi i kundërshtuar, ndonëse ka natyrë procedurale, përcaktonte gjykatën përpara së cilës do të vijonte shqyrtimi i çështjes së themelit dhe, për rrjedhojë, ndikonte drejtpërdrejt në zhvillimin e mëtejshëm të atij procesi. Duke qenë se gjykimi i themelit ishte ende në vijim, ndërsa pretendimet e kërkueses lidheshin me efektet e këtij përcaktimi mbi aksesin substancial në gjykatë, mjetin juridik efektiv dhe gjykatën e caktuar me ligj, Gjykata çmoi se shqyrtimi me përparësi ishte i nevojshëm për të shmangur zgjatjen e pasigurisë procedurale dhe për të garantuar efektivitetin e kontrollit kushtetues.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

10. **Kërkuësja**, në mënyrë të përmbledhur, ka *parashtruar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor*, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut, në drejtim të:

10.1. *Së drejtës së aksesit substancial në gjykatë*, pasi vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, ndonëse formalisht është një vendim i ndërmjetëm mbi kompetencën lëndore, në fakt ka prodhuar efekte përfundimtare, duke e privuar nga mundësia për

të pasur një shqyrtim në themel të kërkimeve të padisë nga gjykata që, sipas natyrës reale të mosmarrëveshjes, ishte kompetente. Çështja nuk përbën një mosmarrëveshje të zakonshme pune ose thjesht një konflikt kompetence ndërmjet gjykatave, por lidhet me efektin real që vendimi i kundërshtuar ka prodhuar mbi aksesin efektiv në gjykatë dhe mbi mbrojtjen e statusit të fituar si nëpunëse civile. Orientimi i çështjes drejt juridiksionit civil e bën të pamundur shqyrtimin e plotë të kërkimeve që lidhen me shfuqizimin e akteve të nxjerra nga AAC-ja, rikthimin në statusin e nëpunëses civile dhe pasojat që rrjedhin nga ky status. Kërkuesja nuk ka asnjë mjet efektiv për të çuar përpara pretendimet e saj, pasi gjykatat administrative tashmë nuk mund ta gjykojnë më çështjen, ndërsa gjykatat civile mund të gjykojnë vetëm një pjesë të pretendimeve, madje edhe ato të ndryshme në thelb nga kërkimet e parashtruara në padi. Ajo ka vënë në lëvizje gjykatën brenda afateve ligjore dhe nuk mund t'i ngarkohet barra e pasojave të krijuara nga konflikti i kompetencës ose nga koha e nevojitur për zgjidhjen e tij nga Gjykata e Lartë. Ndarja ndërmjet juridiksionit administrativ dhe atij civil është mjet organizimi i sistemit gjyqësor dhe nuk mund të shërbejë si instrument për të penguar mbrojtjen efektive të individit.

10.2. *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi konflikti për kompetencën lëndore është zgjidhur nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, ndërkohë që kërkimet e padisë lidhen me ligjshmërinë e akteve administrative dhe me statusin e nëpunëses civile. Për pasojë, çështja e kompetencës nuk duhej të shqyrtohej nga Kolegji Civil, por nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ose nga një trup me përbërje të përzier ose nga Kolegjet e Bashkuara. Si pasojë e vendimit të kundërshtuar, çështja do të shqyrtohet nga gjykata civile dhe jo nga gjykata administrative, e cila i përgjigjet natyrës së mosmarrëveshjes dhe kërkimeve kryesore të padisë. Për rrjedhojë, është cenuar parashikueshmëria e forumit gjyqësor dhe besimi i saj tek administrimi i drejtësisë, pasi garancia e gjykatës së caktuar me ligj nuk nënkupton vetëm ekzistencën formale të një gjykate, por edhe përcaktimin e qartë, të parashikueshëm dhe jo arbitrar të juridiksionit.

10.3. *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka kryer një analizë substanciale të natyrës së mosmarrëveshjes dhe ka deformuar objektin real të padisë. Ajo është fokusuar te përfundimi se marrëdhënia e punës rregullohej nga Kodi

i Punës, pa analizuar në mënyrë të plotë aktet që lidhen me përfundimin e marrëdhënies në shërbimin civil dhe kërkimin për rikthim në këtë status. Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje çështjeve thelbësore që buronin nga natyra e mosmarrëveshjes, konkretisht nëse gjykata civile mund të shqyrtojë ligjshmërinë e akteve të kundërshtuara, të vendosë për rikthimin në statusin e nëpunëses civile, të trajtojë rolin e DAP-it dhe t'u japë përgjigje pasojave procedurale të krijuara nga konflikti i kompetencës.

10.4. *Parimit të sigurisë juridike*, pasi vendimi i kundërshtuar i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, ndonëse pranon se kërkuesja ka pasur statusin e nëpunëses civile, ka arritur në përfundimin se, për shkak të hyrjes në fuqi të ligjit të ri të AAC-së, marrëdhënia e saj e punës duhet të konsiderohet e rregulluar nga Kodi i Punës. Ky interpretim ka prodhuar në thelb efektin e humbjes së statusit të nëpunëses civile dhe të garancive që lidhen me të, pa një shqyrtim në themel të ligjshmërisë së akteve administrative që kanë çuar në ndërprerjen e këtij statusi dhe pa mundësuar përdorimin e mekanizmave mbrojtës të parashikuar nga legjislacioni i nëpunësit civil. Statusi i nëpunësit civil është pozitë juridike individuale e fituar dhe nuk mund të konsiderohet i humbur automatikisht për shkak të ndryshimeve ligjore që lidhen me organizimin e institucionit. Mungesa e dispozitave kalimtare në ligjin e ri të AAC-së nuk mund të interpretohet kundër individit dhe në favor të humbjes automatike të statusit, pasi kjo do të cenonte pritshmëritë legjitime, parashikueshmërinë dhe stabilitetin e marrëdhënieve juridike. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka injoruar edhe parimin e hierarkisë së normave juridike, të përcaktuar në nenin 116 të Kushtetutës, si dhe natyrën e Ligjit për Nëpunësin Civil, të miratuar me shumicë të cilësuar sipas nenit 81 të Kushtetutës, i cili, për këtë arsye, ka epërsi ndaj ligjit të ri të AAC-së.

10.5. *Së drejtës për mjet juridik efektiv*, pasi vendimi i kundërshtuar i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë ka krijuar një situatë në të cilën ajo nuk disponon më një forum gjyqësor efektiv për shqyrtimin e pretendimeve thelbësore të padisë. Problemi nuk qëndron në faktin se gjykata civile nuk mund të shqyrtojë një konflikt pune, por në faktin se në këtë juridiksion kërkimet që lidhen me ruajtjen dhe mbrojtjen e statusit të nëpunëses civile, ligjshmërinë e akteve që kanë sjellë përfundimin e këtij statusi dhe pasojat që rrjedhin prej tij nuk mund të marrin përgjigje të plotë. Nëse çështja

trajtohet vetëm si marrëdhënie pune e rregulluar nga Kodi i Punës, kërkimet e saj reduktohen në dëmshpërblim ose në pasojat e zgjidhjes së marrëdhënies së punës, duke mbetur pa shqyrtim pretendimet që lidhen me statusin e nëpunëses civile.

11. **Subjekti i interesuar, AAC-ja**, ka prapësuar si vijon:

- 11.1. Kërkuesja nuk ka shteruar mjetet juridike efektive për mbrojtjen e të drejtave të pretenduara, pasi ende nuk ka një gjykim dhe vendim përfundimtar për themelin e mosmarrëveshjes. Vendimi i kundërshtuar i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë është i ndërmjetëm, me të cilin ajo gjykatë është shprehur vetëm për kompetencën lëndore, pa u marrë në shqyrtim themeli i çështjes, qoftë edhe tërthorazi. Procesi gjyqësor i themelit vijon përpara Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, ku kërkuesja ka ende mundësi të parashtrojë pretendimet e saj. Në rastin konkret nuk plotësohen kushtet kur një vendim i ndërmjetëm mund të bëhet objekt i kontrollit kushtetues, pasi kërkuesja nuk ka provuar se vendimi i kundërshtuar i ka cenuar drejtpërdrejt një të drejtë kushtetuese ose se efektet e tij nuk mund të riparohen gjatë gjykimit të themelit.
- 11.2. Pretendimet e kërkueses nuk ngrenë një çështje të mirëfilltë kushtetuese, por lidhen kryesisht me kundërshtimin e mënyrës së interpretimit dhe zbatimit të ligjit nga gjykatat e zakonshme, në veçanti nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë. Fakti që kërkuesja nuk pajtohet me interpretimin e bërë nga Gjykata e Lartë për kompetencën lëndore, nuk mjafton për të ngritur një çështje kushtetuese, për sa kohë ajo nuk argumenton sesi vendimi i kundërshtuar i ka cenuar një të drejtë kushtetuese. Në këtë kuptim, ankimi kushtetues synon, në thelb, rishqyrtimin e ligjshmërisë së interpretimit të dispozitave mbi kompetencën lëndore, ndërkohë që Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se nuk vepron si një shkallë e katërt gjykimi për vlerësimin e mënyrës së interpretimit dhe zbatimit të ligjit nga gjykatat e zakonshme.
- 11.3. Pretendimet për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë dhe të së drejtës për një mjet juridik efektiv janë të pabazuara. Kërkuesja ka ushtruar mjetet procedurale të parashikuara nga ligji dhe çështja e kompetencës është shqyrtuar në nivelet përkatëse të juridiksionit të zakonshëm, ndërkohë që gjykimi i themelit vijon përpara gjykatës së përcaktuar si kompetente. Pas hyrjes në fuqi të ligjit të ri të AAC-së, marrëdhëniet e punës së punonjësve të saj rregullohen nga Kodi i Punës dhe, në mungesë të

dispozitave kalimtare, ky ligj është i zbatueshëm edhe për përcaktimin e kompetencës lëndore. Për rrjedhojë, orientimi i çështjes drejt gjykatës së juridiksionit të përgjithshëm nuk përbën mohim të aksesit në drejtësi ose cenim të procesit të rregullt ligjor, por zbatim të rregullave procedurale për përcaktimin e gjykatës kompetente. Për më tepër, vendimi i kundërshtuar i është bërë i ditur kërkueses në datën 26.09.2025, ndërkohë që ajo ka marrë dijeni për ndërprerjen e marrëdhënies së punës në datën 27.01.2023. Në këtë kuptim, kërkuesja ka qenë ende në kohë për të ngritur pretendimet e saj sipas parashikimeve të nenit 203 të Kodit të Punës. Për rrjedhojë, kërkuesja ka pasur në dispozicion mjete procedurale për të kërkuar mbrojtjen e pretendimeve të saj, ndaj pasojat e zgjedhjeve të saj procedurale nuk mund t'i transferohen Gjykatës së Lartë.

11.4. I pabazuar është edhe pretendimi për cenimin e parimit të sigurisë juridike, si dhe pretendimi se çështja ka natyrë administrative ose hibride, për aq kohë sa statusi i nëpunëses civile kërkueses i është njohur dhe hequr nga vetë ligji. Me hyrjen në fuqi të ligjit të ri të AAC-së, marrëdhëniet e punës së punonjësve të këtij autoriteti rregullohen nga Kodi i Punës dhe, në momentin e përfundimit të marrëdhënieve të punës, kërkuesja nuk e gëzonte më statusin e nëpunëses civile. Urdhri për ndërprerjen e marrëdhënieve të punës dhe financiare nuk përbën akt administrativ ose kontratë administrative, por shprehjen e vullnetit të organit publik, në cilësinë e punëdhënësit, për t'i dhënë fund marrëdhënies së punës. Organi publik në këtë rast nuk vepron në ushtrim të funksionit administrativ. Për këtë arsye, ndaj këtij urdhri nuk mund të disponohet mbi bazën e dispozitave që rregullojnë shfuqizimin e akteve administrative, referuar për këtë edhe vendimit unifikues nr. 7, datë 01.06.2011 të Gjykatës së Lartë, sipas të cilit zgjidhja e marrëdhënies së punës nga një organ publik nuk krijon marrëdhënie administrative, por marrëdhënie pune ndërmjet punëdhënësit dhe punëmarrësit.

12. **Subjekti i interesuar, DAP-i**, ka prapësuar si vijon:

12.1. Është i pabazuar pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë, pasi:

12.1.1. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka disponuar vetëm për rregullimin e kompetencës lëndore të gjykatave, vendimmarrje e cila nuk mund të konsiderohet si vlerësim për themelin e padisë, për ligjshmërinë e veprimeve administrative të

kundërshtuara ose për ekzistencën e të drejtave subjektive të pretenduara nga kërkuesja. Kërkuesja ka ushtruar të drejtën e saj për t'iu drejtuar gjykatës me paraqitjen e kërkesëpadisë dhe gjykimi i themelit vijon përpara gjykatës së përcaktuar si kompetente, ku ajo ka mundësi të parashtrojë pretendimet e saj. Përcaktimi i gabuar nga kërkuesja i gjykatës kompetente nuk mund t'i adresohet Gjykatës së Lartë. Për më tepër, përcaktimi i gjykatës kompetente nuk mund të konsiderohet cenim i aksesit në gjykatë.

12.1.2. Kërkuesja, me argumentet e saj, paragjykon rezultatin e procesit gjyqësor që është ende në vijim dhe rrugëzgjdhjet procedurale që mund të ofrojë gjykata e themelit për pretendimet e saj. Në momentin e ndërprerjes së marrëdhënies, ajo rregullohej nga Kodi i Punës dhe, për këtë arsye, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se, për të disponuar mbi kërkimet me natyrë civile, kompetente nga ana lëndore dhe funksionale është Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë. Ky vendim nuk i ka mohuar kërkueses mundësinë që për pretendime të tjera qartësisht të natyrës administrative t'i drejtohet gjykatës kompetente.

12.1.3. E drejta e aksesit në gjykatë nuk është absolute dhe mund t'u nënshtrohet kufizimeve procedurale, siç janë rregullat mbi kompetencën, juridiksionin dhe afatet procedurale, për sa kohë ato janë të parashikuara në ligj, ndjekin një qëllim të ligjshëm, si garantimi i sigurisë juridike dhe administrimi i rregullt i drejtësisë, janë proporcionale dhe nuk cenojnë thelbin e së drejtës. Në këtë kuptim, zgjidhja e konfliktit të kompetencës lëndore, e parashikuar në nenin 64 të KPC-së, synon garantimin e shqyrtimit të çështjes nga gjykata kompetente dhe nuk përbën pengesë për aksesin në gjykatë, por kusht procedural për administrimin e rregullt të drejtësisë. Cenimi i aksesit në gjykatë do të ishte i konceptueshëm vetëm nëse kërkuesja do të ishte privuar përfundimisht nga mundësia për t'iu drejtuar një organi gjyqësor, situatë që nuk ekziston në rastin konkret.

12.2. I pabazuar është edhe pretendimi për cenimin e parimit të sigurisë juridike. Kërkuesja e ka lidhur këtë pretendim me ndryshimin e ligjit organik të AAC-së, pa argumentuar sesi vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë për përcaktimin e kompetencës lëndore e ka cenuar këtë parim. Për sa i përket ligjit të zbatueshëm, Kolegji Civil i

Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se, me hyrjen në fuqi të ligjit të ri të AAC-së dhe shfuqizimin e ligjit të mëparshëm organik, AAC-ja ka dalë nga skema e shërbimit civil dhe marrëdhëniet e punës së punonjësve të saj rregullohen nga Kodi i Punës. Pavarësisht se në momentin e lindjes dhe vijimësisë së marrëdhënies së punës kërkuesja ka pasur statusin e nëpunëses civile, në momentin e ndërprerjes së saj, më 27.01.2023, marrëdhënia rregullohej nga ligji i ri nr. 53/2022. Ndryshimi i ligjit nuk e ka përkeqësuar situatën juridike të kërkueses, pasi institucioni i ka ofruar mundësinë e sistemimit në një pozicion tjetër, të cilin ajo nuk e ka pranuar.

12.3. I pabazuar është edhe pretendimi për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor, pasi:

12.3.1. Vendimi i kundërshtuar i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë nuk ka cenuar zgjidhjen në themel të çështjes, por, përkundrazi, ka garantuar vijimin e saj përpara gjykatës së përcaktuar si kompetente, në kushtet kur gjykatat më të ulëta kishin mbajtur qëndrime të ndryshme për kompetencën lëndore. Ky vendim është marrë sipas nenit 64 të KPC-së, në dhomën e këshillimit dhe në kuadër të një çështjeje të ngritur nga gjykatat, jo nga palët, për rregullimin e kompetencës. Për më tepër, kërkuesja ka pasur dhe vijon të ketë në dispozicion mjetet procedurale për mbrojtjen e të drejtave të saj në gjykimin e themelit.

12.3.2. Vonesa në shqyrtimin e çështjes nuk ka ardhur si rezultat i ushtrimit të kompetencës nga Gjykata e Lartë, por si pasojë e konfliktit të kompetencës së krijuar në nivelet më të ulëta të juridiksionit. Mekanizmi i rregullimit të kompetencës synon shmangien e pasigurisë procedurale dhe vijimin normal të gjykimit në themel. Procesi i rregullt ligjor nuk mund të reduktohet vetëm te shpejtësia e gjykimit, pasi një proces i zhvilluar nga një gjykatë jokompetente do të cenonte standardet e procesit të rregullt ligjor. Për këtë arsye, duhet të ruhet balanca ndërmjet aksesit efektiv, afatit të arsyeshëm dhe respektimit të kompetencës së përcaktuar me ligj.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkueses

13. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, si dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

14. Në këtë këndvështrim, kërkuësja, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi është palë në procesin gjyqësor në kuadër të të cilit është dhënë vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë dhe ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi kushtetues.

15. Në lidhje me kriterin paraprak të *shterimit të mjeteve juridike efektive*, kërkuësja ka pretenduar se ato duhet të konsiderohen të shteruara, për sa kohë vendimi i kundërshtuar i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, ndonëse formalisht është vendim procedural për kompetencën, ka prodhuar efekt përfundimtar mbi të drejtën për akses substancial në gjykatë, si dhe mbi atë për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj. Sipas saj, së pari, ky vendim i ka mbyllur rrugën për shqyrtimin e çështjes nga gjykata që, sipas natyrës së mosmarrëveshjes dhe kërtimeve të padisë, duhej të shqyrtonte në themel pretendimet e ngritura prej saj. Së dyti, Gjykata e Lartë është shprehur përfundimisht për çështjen e kompetencës lëndore dhe ndaj këtij vendimi nuk ka më mjete të tjera efektive ankimi. Së treti, megjithëse vendimi duket i shkëputur nga themeli, në realitet, sipas kërkuëses, ai ka sjellë pasoja thelbësore, pasi, si rrjedhojë e tij, pretendimet e saj kryesore, që lidhen me statusin e nëpunëses civile, rikthimin në këtë status dhe pasojat që rrjedhin prej tij, nuk do të shqyrtohen nga gjykata që, sipas saj, i përgjigjet natyrës administrative të mosmarrëveshjes dhe kërtimeve të padisë. Për këtë arsye, sipas kërkuëses, vendimi procedural për kompetencën ka prodhuar pasoja të drejtpërdrejta dhe të pakthyeshme mbi të drejtat e saj kushtetuese.

16. Në lidhje me këtë kriter të legjitimitetit, subjekti i interesuar, AAC-ja, ka pretenduar se kërkuësja nuk ka shteruar mjetet juridike efektive, pasi vendimi i kundërshtuar është një vendim për rregullimin e kompetencës lëndore të gjykatave për shqyrtimin e çështjes së themelit dhe, si i tillë, nuk mund të konsiderohet përfundimtar, për sa kohë nuk ka zgjidhur themelin e

mosmarrëveshjes dhe procesi gjyqësor vijon përpara gjykatës së përcaktuar si kompetente, ku kërkuesja ka ende mundësi të parashtojë pretendimet e saj.

17. Gjykata ka pohuar se, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, mbrojtja kushtetuese ka funksion përfundimtar dhe, si e tillë, si rregull, mund të aplikohet vetëm në lidhje me vendime për të cilat kanë përfunduar procedurat gjyqësore. Kontrolli kushtetues ka natyrë subsidiare, që do të thotë se individit duhet t’i ketë shteruar mjetet dhe rrugët e tjera ligjore. Cenimi i të drejtave themelore, përfshirë atë për një proces të rregullt ligjor, mund të pretendohet në këtë Gjykatë vetëm pasi të shterohen të gjitha mundësitë e ofruara nga sistemi i apelineve dhe kjo vlen edhe në rastet kur procedurat gjyqësore paraprake çojnë në një rëndim të mtejshëm ose në tejzgjatjen e cenimit të kësaj të drejte (*shih vendimet nr. 25, datë 13.10.2022; nr. 14, datë 11.03.2021; nr. 75, datë 22.12.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Gjykata vëren se, në rastin konkret, objekt i ankimit kushtetues individual është vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, që ka rregulluar kompetencën lëndore për gjykimin e mosmarrëveshjes së ngritur nga kërkuesja. Për rrjedhojë, në aspektin formal, objekt i ankimit kushtetues individual është një vendim gjyqësor i ndërmjetëm, që nuk e ka zgjidhur në themel çështjen, por ka përcaktuar gjykatën që ka kompetencën lëndore për shqyrtimin e saj. Për vendimet e ndërmjetme, që nuk zgjidhin çështjen në themel, Gjykata në jurisprudencën e saj ka pranuar se ato mund të bëhen, në mënyrë përjashtimore, objekt i kontrollit kushtetues kur: (i) shkelja e pretenduar është pasojë e drejtpërdrejtë e vendimit të kundërshtuar; (ii) vendimi është shqyrtuar nga gjykatat më të larta, të cilat janë shprehur, qoftë edhe tërthorazi, për të drejtën që pretendohet si e cenuar; (iii) vendimi ka një masë autonomie nga procesi i themelit, në kuptimin që vendimi përfundimtar nuk është i aftë të ndryshojë vendimin e ndërmjetëm dhe as të riparojë efektet e tij (*shih vendimet nr. 22, datë 04.04.2024; nr. 25, datë 13.10.2022; nr. 14, datë 11.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, edhe kur një vendim nuk zgjidh formalisht themelin e mosmarrëveshjes, ai mund të konsiderohet përfundimtar për qëllime të kontrollit kushtetues, nëse prodhon pasoja të drejtpërdrejta mbi ushtrimin e një të drejte kushtetuese dhe këto pasoja nuk mund të riparohen në mënyrë efektive nga vijimi i gjykimit të themelit (*shih vendimin nr. 12, datë 18.03.2025 të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Duke iu kthyer rastit konkret, Gjykata vëren se vendimi i kundërshtuar, ndonëse formalisht nuk zgjidh themelin e çështjes, ka përcaktuar gjykatën përpara së cilës do të vijojë shqyrtimi i mosmarrëveshjes së ngritur nga kërkuesja. Sipas kërkueses, ky përcaktim ka ndikuar

drejtpërdrejt në mundësinë e saj për shqyrtimin në themel të të gjitha kërtimeve të padisë nga gjykata që, sipas saj, i përgjigjet natyrës së mosmarrëveshjes dhe është në gjendje t'u japë përgjigje të plotë pretendimeve të saj. Për rrjedhojë, Gjykata do të verifikojë nëse, nisur nga efektet konkrete që pretendohet se ka prodhuar vendimi i kundërshtuar mbi të drejtën e aksesit substancial në gjykatë dhe mbi të drejtën për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, plotësohen kriteret që lejojnë, përjashtimisht, ushtrimin e kontrollit kushtetues ndaj një vendimi të ndërmjetëm.

20. Për sa i përket kriterit të parë, Gjykata vëren se pretendimi i kërkueses lidhet me faktin se vendimi i Gjykatës së Lartë, duke përcaktuar gjykatën civile si gjykatë kompetente, ka ndikuar drejtpërdrejt jo vetëm në gjykatën përpara së cilës do të vijoje shqyrtimi i çështjes, por edhe në shtrirjen e shqyrtimit që mund t'u bëhet kërtimeve të saj. Për të përcaktuar kompetencën lëndore, Gjykata e Lartë ka mbajtur qëndrim për ligjin e zbatueshëm për marrëdhënien e saj të punës, duke arritur në përfundimin se ajo rregullohej nga Kodi i Punës, ndërkohë që pikërisht ligji i zbatueshëm dhe ruajtja ose humbja e statusit të nëpunëses civile përbënin aspekte thelbësore të mosmarrëveshjes së ngritur në padi. Në këto kushte, ndonëse vendimi i kundërshtuar është dhënë formalisht për kompetencën lëndore, ai ka prodhuar pasoja të drejtpërdrejta jo vetëm mbi gjykatën që duhet të shqyrtojë padinë e kërkueses, por edhe mbi mënyrën sesi mund të shqyrtohen dhe të marrin përgjigje pretendimet kryesore të padisë. Për këtë arsye, këto pasoja lidhen me të drejtën e aksesit substancial në gjykatë, të drejtën për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, si dhe të drejtën për mjet juridik efektiv. Për rrjedhojë, kriteri i pasojës së drejtpërdrejtë konsiderohet i përmbushur.

21. Për sa i përket kriterit të dytë, Gjykata vëren se vendimi i kundërshtuar është dhënë nga Gjykata e Lartë, si organi që, sipas nenit 64 të KPC-së, vendos për rregullimin e kompetencës lëndore kur gjykatat janë në konflikt midis tyre për çështjen e kompetencës. Për shkak të natyrës së kësaj procedure, vendimi i Gjykatës së Lartë nuk i nënshtrohet një mjeti tjetër ankimi në juridiksionin e zakonshëm. Për rrjedhojë, në rrethanat e rastit konkret, kriteri i shqyrtimit nga gjykata më e lartë kompetente konsiderohet i përmbushur, për sa kohë Gjykata e Lartë është shprehur përfundimisht për kompetencën lëndore dhe, përmes këtij përcaktimi, për gjykatën përpara së cilës kërkuësja duhet të kërkojë mbrojtjen e pretendimeve të saj, si dhe për shtrirjen e shqyrtimit që mund t'u bëhet atyre.

22. Për sa i përket kriterit të tretë, Gjykata vëren se vendimi i Gjykatës së Lartë ka një masë autonomie nga procesi i themelut, pasi gjykata e juridiksionit të përgjithshëm, gjatë shqyrtimit të

themelit të çështjes, nuk mund të ndryshojë vendimin e Gjykatës së Lartë për kompetencën lëndore, por është e detyruar ta respektojë atë. Kjo do të thotë se, pavarësisht vijimit të gjykimit civil të themelit, përcaktimi i forumit gjyqësor dhe, si rrjedhojë, edhe shtrirja e shqyrtimit që mund t'u bëhet kërkimeve të padisë, janë vendosur në mënyrë përfundimtare nga vendimi i kundërshtuar. Në këto kushte, vendimi që do të jepet në përfundim të gjykimit civil nuk është i aftë të ndryshojë këtë përcaktim dhe as të riparojë në mënyrë të plotë pasojën e pretenduar kushtetuese.

23. Për sa më sipër, Gjykata çmon se, në rrethanat e rastit konkret, vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë konsiderohet përfundimtar për qëllime të kontrollit kushtetues, pasi, ndonëse nuk ka zgjidhur themelin e mosmarrëveshjes, përmbush kriteret që lejojnë, në mënyrë përjashtimore, ushtrimin e kontrollit kushtetues ndaj një vendimi të ndërmjetëm. Për rrjedhojë, kërkuesja legjitimohet në drejtim të kriterit të shterimit të mjeteve juridike efektive.

24. Kërkuesja legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi i kundërshtuar i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, ndonëse mban datën 10.07.2025, i është njoftuar në rrugë elektronike përfaqësuesit të kërkueses me *e-mail*-in e datës 26.09.2025, ndërkohë që kërkesa është paraqitur në Gjykatë në datën 22.01.2026, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

25. Për sa i përket legjitimitetit *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkuesja ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të së drejtës së aksesit substancial në gjykatë, së drejtës për mjet juridik efektiv, së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor dhe parimit të sigurisë juridike.

26. Për sa i përket së drejtës për gjykim nga një gjykatë e caktuar me ligj, Gjykata vëren se kërkuesja ka parashtruar dy argumente. Së pari, ajo ka pretenduar se konflikti i kompetencës lëndore është zgjidhur nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë dhe jo nga Kolegji Administrativ, nga një trupë me përbërje të përzier ose nga Kolegjet e Bashkuara. Së dyti, ajo ka pretenduar se, si pasojë e vendimit të kundërshtuar, çështja e saj do të shqyrtohet nga gjykata civile dhe jo nga gjykata administrative, e cila, sipas saj, i përgjigjet natyrës së mosmarrëveshjes dhe kërkimeve kryesore të padisë.

27. Në lidhje me argumentin e parë, Gjykata vëren se kërkesa për rregullimin e kompetencës lëndore i është paraqitur Gjykatës së Lartë nga Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, pra nga gjykata civile përpara së cilës çështja ishte dërguar për shqyrtim pas shpalljes së moskompetencës lëndore nga gjykata administrative. Në këtë kuptim,

shqyrtimi i kërkesës nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë lidhet me kompetencën funksionale të tij në procedurën konkrete të rregullimit të kompetencës. Po ashtu, Gjykata vëren se neni 64 i KPC-së ia njeh Gjykatës së Lartë kompetencën për zgjidhjen e konfliktit të kompetencës midis gjykatave, ndërsa ndarja e saj në kolegje ka karakter organizativ dhe funksional dhe nuk krijon gjykata të veçanta në kuptimin kushtetues. Për më tepër, kërkesja nuk ka paraqitur argumente konkrete që të tregojnë se trupi gjykues është formuar në kundërshtim me ligjin ose se Gjykata e Lartë ka vepruar jashtë kompetencës së saj ligjore. Vetëm fakti se në çështjen konkrete vihet në diskutim nëse mosmarrëveshja mes palëve është e natyrës administrative ose civile nuk mjafton për të konsideruar se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vepruar si gjykatë jo e caktuar me ligj. Për rrjedhojë, për sa mbështetet në këtë argument, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuësës për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj është haptazi i pabazuar.

28. Për sa i përket parimit të sigurisë juridike, Gjykata vëren se kërkesja e ka lidhur cenimin e tij me faktin se, sipas saj, vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë ka anashkaluar statusin e fituar të nëpunëses civile, aktet administrative mbi bazën e të cilave ajo e ka fituar këtë status, si dhe pritshmëritë e ligjshme që rrjedhin prej tij. Po kështu, sipas kërkuësës, përcaktimi i gjykatës civile si gjykatë kompetente ka sjellë pasiguri për sa i përket forumit gjyqësor që duhet të shqyrtojë pretendimet e saj dhe mbrojtjes efektive të të drejtave që ajo pretendon se burojnë nga statusi i nëpunëses civile. Gjykata vlerëson se, në rrethanat e rastit konkret, ky pretendim nuk paraqitet si pretendim i pavarur kushtetues, por ndërthuret me pretendimet që lidhen me mënyrën sesi Gjykata e Lartë ka përcaktuar kompetencën lëndore, me arsyetimin e dhënë prej saj dhe me efektet që ky përcaktim ka prodhuar mbi mundësinë e kërkuësës për të kërkuar mbrojtjen gjyqësore të pretendimeve të saj. Për këtë arsye, ai nuk do të trajtohet më vete, por do të mbahet në konsideratë vetëm për aq sa lidhet me pretendimet kryesore për akses substancial në gjykatë, mjet juridik efektiv, standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor dhe gjykatën e caktuar me ligj, në aspektin e përcaktimit të kompetencës lëndore.

29. Për sa u përket pretendimeve të tjera, Gjykata vëren se cenimin e së drejtës së aksesit substancial në gjykatë kërkesja e ka argumentuar, në thelb, me faktin se vendimi i kundërshtuar ka përcaktuar gjykatën civile si gjykatë kompetente mbi bazën e një vlerësimi paraprak për ligjin e zbatueshëm dhe natyrën juridike të marrëdhënies së punës, ndërkohë që këto çështje përbënin, sipas saj, thelbin e mosmarrëveshjes së ngritur në padi. Pretendimin për cenimin e së drejtës për mjet juridik efektiv kërkesja e ka lidhur me faktin se, si pasojë e vendimit të Gjykatës së Lartë,

mjeti gjyqësor i ndjekur prej saj nuk do të mundësojë shqyrtimin efektiv të pretendimeve kryesore nga gjykata që, sipas saj, ka kompetencën nisur nga natyra administrative e mosmarrëveshjes. Ndërsa pretendimin për cenimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor kërkesja e ka lidhur me faktin se Gjykata e Lartë nuk ka analizuar në mënyrë substanciale natyrën e mosmarrëveshjes dhe nuk u ka dhënë përgjigje elementeve që, sipas saj, ishin përcaktues për kompetencën lëndore, veçanërisht për raportin midis statusit të fituar të nëpunëses civile, efekteve të ligjit të ri organik të AAC-së dhe natyrës së akteve të kundërshtuara.

30. Nga sa më lart, Gjykata vlerëson se pretendimet për cenimin e aksesit substancial në gjykatë, të së drejtës për mjet juridik efektiv dhe të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor duhet të analizohen të ndërlidhura me njëra-tjetrën. Në këtë analizë do të mbahet në konsideratë edhe argumenti i dytë i kërkeses për të drejtën për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, për aq sa ai lidhet me efektin që përcaktimi i gjykatës civile si gjykatë kompetente ka prodhuar mbi gjykatën përpara së cilës do të shqyrtohet çështja dhe mbi shtrirjen e shqyrtimit që mund t'u bëhet kërtimeve kryesore të padisë.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës së aksesit substancial në gjykatë të lidhur me të drejtën për mjet juridik efektiv, standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor dhe të drejtën për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj

31. Kërkesja ka pretenduar se vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, ndonëse formalisht është vendim i ndërmjetëm për rregullimin e kompetencës lëndore, ka prodhuar efekte përfundimtare mbi të drejtën e saj për akses substancial në gjykatë. Sipas saj, çështja nuk përbën thjesht një konflikt kompetence ndërmjet gjykatave dhe as një mosmarrëveshje të zakonshme pune, por lidhet me efektin real që vendimi i kundërshtuar ka prodhuar mbi mundësinë që kërkimet e padisë të shqyrtohen në themel. Orientimi i çështjes drejt juridiksionit civil, sipas kërkeses, e bën të pamundur shqyrtimin efektiv të kërtimeve kryesore të saj, që lidhen me shfuqizimin e akteve të AAC-së, rikthimin në statusin e nëpunëses civile dhe pasojat që rrjedhin nga ky status.

32. Gjithashtu, kërkesja ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk ka dhënë një arsyetim të mjaftueshëm për natyrën reale të mosmarrëveshjes, duke u fokusuar kryesisht te përfundimi se, pas hyrjes në fuqi të ligjit nr. 53/2022, marrëdhënia e saj rregullohej nga Kodi i Punës. Sipas kërkeses, Gjykata e Lartë nuk ka analizuar në mënyrë të plotë tërësinë e akteve që lidhen me

përfundimin e marrëdhënies në shërbimin civil dhe kërkimet për rikthim në këtë status, por ka trajtuar si të zgjidhura në fazën e kompetencës çështje që përbënin vetë thelbin e padisë, konkretisht ligjin e zbatueshëm për marrëdhënien e saj, ruajtjen ose humbjen e statusit të nëpunëses civile dhe pasojat që rrjedhin prej tij. Për rrjedhojë, sipas kërkueses, vendimi i kundërshtuar ka vënë në dyshim edhe të drejtën për mjet juridik efektiv, pasi, nëse çështja trajtohet vetëm si marrëdhënie pune e rregulluar nga Kodi i Punës, kërkimet e saj reduktohen në pasojat e ndërprerjes së marrëdhënies së punës, duke mbetur pa përgjigje pretendimet që lidhen me statusin e nëpunëses civile, ligjshmërinë e akteve që kanë sjellë përfundimin e tij dhe pasojat që rrjedhin prej këtij statusi.

33. Subjekti i interesuar, AAC-ja, ka prapësuar se pretendimet e kërkueses për cenimin e së drejtës së aksesit substancial në gjykatë, standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor dhe së drejtës për mjet juridik efektiv janë të pabazuara. Sipas tij, vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë është akt procedural, me të cilin është zgjidhur vetëm çështja e kompetencës lëndore, pa u marrë në shqyrtim dhe pa u zgjidhur themeli i mosmarrëveshjes. Për këtë arsye, fakti që kërkuesja nuk pajtohet me interpretimin e bërë nga Gjykata e Lartë për kompetencën lëndore nuk mjafton për të ngritur një çështje kushtetuese, për sa kohë Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt për kontrollin e ligjshmërisë së interpretimit dhe zbatimit të ligjit nga gjykatat e zakonshme.

34. Sipas AAC-së, vendimi i kundërshtuar nuk i ka mohuar kërkueses aksesin në gjykatë dhe as mjetin juridik efektiv, pasi ajo ka ushtruar mjetet procedurale të parashikuara nga ligji, çështja e kompetencës është shqyrtuar nga gjykatat përkatëse dhe gjykimi i themelit vijon përpara gjykatës së përcaktuar si kompetente, ku kërkuesja mund të parashtrojë pretendimet e saj. Po sipas këtij subjekti, pas hyrjes në fuqi të ligjit të ri të AAC-së, marrëdhëniet e punës së punonjësve të saj rregullohen nga Kodi i Punës dhe, në mungesë të dispozitave kalimtare, ky ligj është i zbatueshëm edhe për përcaktimin e kompetencës lëndore. Për rrjedhojë, orientimi i çështjes drejt gjykatës së juridiksionit të përgjithshëm nuk përbën mohim të aksesit në drejtësi ose cenim të mjetit juridik efektiv, por zbatim të rregullave procedurale për përcaktimin e gjykatës kompetente.

35. Subjekti i interesuar, DAP-i, ka prapësuar se pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë ka disponuar vetëm për rregullimin e kompetencës lëndore, pa shqyrtuar dhe pa zgjidhur themelin e mosmarrëveshjes, ligjshmërinë e akteve të kundërshtuara ose ekzistencën e të drejtave subjektive të pretenduara nga kërkuesja. Sipas tij, përcaktimi i gjykatës kompetente nuk mund të konsiderohet cenim i aksesit në gjykatë,

për sa kohë kërkuesja e ka vënë në lëvizje gjykatën dhe gjykimi i themelit vijon përpara Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë. Kërkuesja, sipas DAP-it, me argumentet e saj paragjykon rezultatin e këtij procesi dhe mundësitë procedurale që mund të ofrojë gjykata e themelit për shqyrtimin e pretendimeve të saj.

36. DAP-i ka prapësuar, gjithashtu, se vendimi i kundërshtuar nuk cenon standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor dhe as të drejtën për mjet juridik efektiv. Sipas tij, Gjykata e Lartë ka arsyetuar mbi bazën e kërkimeve të padisë dhe të ligjit të zbatueshëm, duke vlerësuar se në momentin e ndërprerjes së marrëdhënies ajo rregullohej nga Kodi i Punës dhe se, për rrjedhojë, kompetente për shqyrtimin e kërkimeve me natyrë civile ishte gjykata e juridiksionit të përgjithshëm. Sipas DAP-it, rregullat për kompetencën lëndore nuk përbëjnë pengesë për aksesin në gjykatë, por garanci për administrimin e rregullt të drejtësisë dhe për shqyrtimin e çështjes nga gjykata kompetente. Në këtë kuptim, cenimi i aksesit ose i mjetit juridik efektiv do të mund të pretendohet vetëm nëse kërkuesja do të ishte privuar përfundimisht nga mundësia për t'iu drejtuar një organi gjyqësor, situatë që, sipas DAP-it, nuk ekziston në rastin konkret.

37. Neni 42, pika 1, i Kushtetutës parashikon se liria, prona dhe të drejtat e njohura me Kushtetutë dhe me ligj nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor. Ndërsa pika 2 e këtij neni garanton të drejtën e kujtudo për një gjykim të drejtë dhe publik, brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj, për mbrojtjen e të drejtave, lirive dhe interesave kushtetues e ligjorë të tij.

38. Gjykata ka theksuar se e drejta e aksesit, përfshirë të drejtën për të vënë në lëvizje gjykatën, përbën një aspekt të së drejtës për një proces të rregullt ligjor. Ajo u garanton subjekteve të cenuara të drejtën t'i drejtohen një gjykate, e cila duhet të dëgjojë pretendimet e tyre dhe të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik (*shih vendimet nr. 32, datë 03.11.2022; nr. 10, datë 12.04.2022 të Gjykatës Kushtetuese*). Administrimi i mirë i drejtësisë fillon me garancinë që një individ të ketë akses në gjykatë për t'i siguruar atij të gjitha aspektet e një forme gjyqësore të shqyrtimit të çështjes. Kjo e drejtë e individit nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të marrë nga gjykata një zgjidhje përfundimtare për çështjen, pasi aksesin në gjykatë duhet të jetë substancial dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 5, datë 22.02.2022; nr. 22, datë 29.04.2021; nr. 3, datë 23.02.2016 të Gjykatës Kushtetuese*).

39. Gjykata ka theksuar, gjithashtu, se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe

142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimit gjyqësor është element thelbësor i një vendimmarrjeje të drejtë, pasi u tregon palëve se ato janë dëgjuar dhe u mundëson të kuptojnë bazën mbi të cilën gjykata ka arritur në përfundimin e saj, si dhe, sipas rastit, u jep mundësinë ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 19, datë 10.04.2025; nr. 19, datë 07.07.2022; nr. 2, datë 11.02.2021 të Gjykatës Kushtetuese*). Nga pikëpamja kushtetuese, arsyetimi konsiderohet i mjaftueshëm kur u jep përgjigje pretendimeve thelbësore për zgjidhjen e çështjes, shpjegon lidhjen midis rrethanave të çështjes, ligjit të zbatueshëm dhe përfundimit të arritur, si dhe bën të mundur kontrollin e vendimmarrjes. Ky standard nuk kërkon që gjykata t'i përgjigjet në mënyrë të detajuar çdo argumenti të palëve, por kërkon që ajo të trajtojë ato pretendime që janë përcaktuese për zgjidhjen e çështjes dhe mungesa e përgjigjes ndaj të cilave mund ta bëjë vendimin të paqartë, kontradiktor ose haptazi të paarsyeshëm.

40. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se përcaktimi i fakteve dhe zbatimi i ligjit në çështjet konkrete janë çështje që ndajnë juridiksionin e gjykatave të zakonshme nga juridiksioni kushtetues. Kontrolli kushtetues që kjo Gjykatë ushtron ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit (*shih vendimet nr. 85, datë 23.12.2025; nr. 33, datë 14.11.2022; nr. 3, datë 23.02.2016 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka pohuar se detyra e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventalisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që e bën gjykimin të padrejtë (*shih vendimet nr. 11, datë 11.02.2026; nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 29, datë 01.11.2022 të Gjykatës Kushtetuese*).

41. Në këtë kuadër, Gjykata vëren se interpretimi dhe zbatimi i rregullave ligjore për kompetencën lëndore u përkasin, në parim, gjykatave të juridiksionit të zakonshëm dhe, në rastet e konfliktit të kompetencës, Gjykatës së Lartë. Megjithatë, kur pretendimi kushtetues lidhet me mënyrën sesi është përcaktuar kompetenca lëndore dhe me efektin që ky përcaktim ka mbi gjykatën përpara së cilës do të shqyrtohet çështja, si dhe mbi mundësinë e individit për të marrë përgjigje gjyqësore për pretendimet thelbësore, kontrolli kushtetues kufizohet në verifikimin nëse arsyetimi gjyqësor u ka dhënë përgjigje elementeve përcaktuese për kompetencën lëndore, në mënyrë që të garantohet respektimi i së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj,

aksesi substancial në gjykatë dhe efektiviteti i mjetit juridik. Ky kontroll merr rëndësi të veçantë kur, për të përcaktuar kompetencën, gjykata mban qëndrim edhe për çështje që, njëkohësisht, përbëjnë objekt të shqyrtimit në themel të padisë, pasi në këto raste arsyetimi duhet të jetë i tillë që të shmangë paragjykimin e çështjeve të themelit dhe të sigurojë që aksesin në gjykatë të mos mbetet formal.

42. Duke iu kthyer rastit konkret, Gjykata vëren se kërkesja i është drejtuar Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë me kërkesëpadi, me objekt, ndër të tjera, shfuqizimin si të paligjshme të akteve të AAC-së për përfundimin e marrëdhënies në shërbimin civil për shkak të hyrjes në fuqi të ligjit të ri të AAC-së, lirimin nga pozicioni dhe emërimin në një pozicion tjetër, si dhe ndërprerjen e marrëdhënieve të punës dhe financiare. Po kështu, ajo ka kërkuar rikthimin si nëpunëse civile në vendin e mëparshëm të punës ose në një pozicion të së njëjtës kategori, si dhe pagesën e pagës nga data e ndërprerjes së marrëdhënieve financiare deri në ekzekutimin e vendimit gjyqësor.

43. Gjykata vëren se neni 7 i ligjit nr. 49/2012 “Për organizimin dhe funksionimin e gjykatave administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*Ligji për Gjykatat Administrative*), përcakton kompetencën lëndore të gjykatave administrative. Sipas kësaj dispozite, gjykatat administrative janë kompetente, ndër të tjera, për mosmarrëveshjet që lindin nga aktet administrative individuale, të nxjerra gjatë ushtrimit të veprimtarisë administrative nga organi publik, si dhe për mosmarrëveshjet në fushën e marrëdhënieve të punës të nëpunësve civilë dhe të nëpunësve të tjerë që, sipas ligjit organik, kanë një rregullim të posaçëm. Në të njëjtën kohë, kjo dispozitë, ndër të tjera, përjashton nga kompetenca administrative punonjësit në administratën publike, marrëdhënia e punës e të cilëve bazohet në Kodin e Punës.

44. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka shpallur moskompetencën lëndore dhe ka dërguar aktet për gjykim në gjykatën e juridiksionit të përgjithshëm. Ajo ka arsyetuar se mosmarrëveshja midis palëve nuk kishte natyrë juridike administrative, por civile, pasi, me hyrjen në fuqi të ligjit të ri të AAC-ës, kjo e fundit kishte dalë nga shërbimi civil dhe, sipas nenit 17, pika 2, të këtij ligji, marrëdhëniet e punës të punonjësve të saj rregulloheshin nga Kodi i Punës, çka do të thoshte se paditësja (kërkesja) kishte humbur statusin e nëpunëses civile. Për rrjedhojë, sipas asaj gjykate, për sa kohë marrëdhënia juridike e punës midis palëve bazohej në dispozitat e Kodit të Punës, mosmarrëveshja e rrjedhur prej saj nuk përfshihej në kompetencën lëndore të gjykatave

administrative, pavarësisht se punëdhënësi ishte pjesë e administratës publike, duke iu referuar për këtë nenit 7, shkronja “ç”, të Ligjit për Gjykatat Administrative.

45. Nga ana tjetër, Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, përpara së cilës çështja ishte dërguar për shqyrtim, i është drejtuar Gjykatës së Lartë për rregullimin e kompetencës lëndore. Sipas saj, referuar natyrës së mosmarrëveshjes së parashtruar nga paditësja (kërkuesja) dhe materialeve të çështjes, kompetenca lëndore i përkiste Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, pasi mosmarrëveshja lidhej me zbatimin e Ligjit për Nëpunësin Civil dhe ligjin e mëparshëm të AAC-së. Po kështu, ajo ka vlerësuar se AAC-ja kishte vepruar në mënyrë të njëanshme dhe pa miratimin e DAP-it, ndërkohë që kërkuesja pretendonte se gëzonte statusin e nëpunëses civile dhe, për këtë arsye, Ligji për Nëpunësin Civil kishte përparësi në raport me çdo ligj tjetër që binte në kundërshtim me të, përfshirë edhe ligjin e ri të AAC-së.

46. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin e kundërshtuar, ka përcaktuar si kompetente Gjykatën e Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë. Në vendimin e tij, Kolegji Civil ka vlerësuar se për përcaktimin e kompetencës lëndore gjykata nuk duhet të mjaftohet me emërtimin formal të kërkimeve në padi, por duhet të analizojë objektin dhe shkakun ligjor të saj, të drejtën subjektive të pretenduar si të cenuar, si dhe faktin e paligjshëm që pretendohet se e ka cenuar këtë të drejtë. Sipas Kolegjit Civil, pavarësisht se kërkuesja, nga pikëpamja formale, kishte kërkuar shfuqizimin e akteve të cilësuar prej saj si akte administrative, në thelb, shkaku i padisë lidhej me paligjshmërinë e ndërprerjes së marrëdhënies së punës nga i padituri.

47. Në vijim, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka evidentuar se, ndonëse në momentin e lindjes dhe vijimësisë së marrëdhënies së punës kërkuesja kishte pasur statusin e nëpunëses civile dhe kjo marrëdhënie, sipas ligjit të mëparshëm të AAC-së, kishte rregullim të posaçëm, në momentin e ndërprerjes së saj, më 27.01.2023, marrëdhënia e punës rregullohej nga Kodi i Punës, në referim të ligjit të ri të AAC-së. Sipas Kolegjit Civil, këto ndryshime ligjore kishin edhe dimension procedural, pasi lidheshin drejtpërdrejt me përcaktimin e kompetencës lëndore për shqyrtimin e mosmarrëveshjes. Në këtë drejtim, ai ka arsyetuar se ligji procedural zbatohet në momentin kur gjykata vihet në lëvizje dhe se për sa kohë ligji i ri i AAC-së nuk kishte parashikuar dispozita kalimtare për mosmarrëveshjet e marrëdhënieve të punës të filluara mbi bazën e ligjit të mëparshëm, për përcaktimin e kompetencës lëndore ishin të zbatueshme dispozitat e ligjit të ri. Në vijim, duke iu referuar parimit *iura novit curia* dhe nenit 7, shkronja “ç”, të Ligjit për Gjykatat

Administrative, Kolegji Civil ka çmuar se marrëdhënia e punës së kërkueses, sipas nenit 17, pika 2, të ligjit të ri të AAC-së, rregullohej nga Kodi i Punës dhe se, për rrjedhojë, kompetente për shqyrtimin e çështjes ishte gjykata e juridiksionit të përgjithshëm.

48. Në këto rrethana, Gjykata çmon se, për qëllime të kontrollit kushtetues të arsytimit, çështja nuk qëndron te përcaktimi nga kjo Gjykatë i gjykatës kompetente për shqyrtimin e mosmarrëveshjes, por te verifikimi nëse Gjykata e Lartë u ka dhënë përgjigje elementeve që, sipas kërkueses, ishin përcaktuese për kompetencën lëndore. Këto elemente lidhen me natyrën e akteve të kundërshtuara, organin që i kishte nxjerrë ato, kërkimet e padisë, statusin e pretenduar të kërkueses si nëpunëse civile dhe ligjin e zbatueshëm për marrëdhënien e saj të punës.

49. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se Gjykata e Lartë e ka mbështetur përfundimin e saj kryesisht në nenin 17, pika 2, të ligjit të ri të AAC-së dhe në nenin 7, shkronja “ç”, të Ligjit për Gjykatat Administrative, duke arsyetuar se marrëdhënia e punës së kërkueses, në momentin e ndërprerjes së saj, rregullohej nga Kodi i Punës. Megjithatë, në rrethanat kur kërkuesja kishte kundërshtuar akte të nxjerra nga një organ publik, kishte pretenduar se ato kishin disponuar për përfundimin e marrëdhënies së saj në shërbimin civil dhe kishte kërkuar rikthimin në statusin e nëpunëses civile, analiza e kompetencës lëndore nuk mund të kufizohej vetëm te përfundimi se ligji i ri i AAC-së e rregullonte marrëdhënien e punës sipas Kodit të Punës. Gjykata e Lartë duhej të arsyetonte edhe nëse dhe përse këto elemente nuk ndikonin në përcaktimin e kompetencës lëndore në raport me nenin 7, shkronjat “a” dhe “ç”, të Ligjit për Gjykatat Administrative.

50. Gjykata vëren, po ashtu, se kërkuesja nuk ka paraqitur vetëm një kërkim për dëmshpërblim ose për pasojat financiare të ndërprerjes së një marrëdhënieje pune. Ajo ka kërkuar shfuqizimin e akteve të AAC-së, të cilat i ka cilësuar si akte administrative, përmes të cilave, sipas saj, është disponuar për përfundimin e marrëdhënies së saj në shërbimin civil, lirim nga pozicioni, emërimin në një pozicion tjetër dhe ndërprerjen e marrëdhënieve të punës dhe financiare. Po kështu, ajo ka kërkuar rikthimin si nëpunëse civile në vendin e mëparshëm të punës ose në një pozicion të së njëjtës kategori. Këto kërtime, të vlerësuara së bashku me mënyrën sesi kërkuesja ka parashtruar shkakun juridik të padisë, tregonin, për qëllime të analizës së kompetencës lëndore, se mosmarrëveshja nuk kufizohej vetëm te pasojat e ndërprerjes së një marrëdhënieje pune, por lidhej edhe me pretendimin për ekzistencën, vazhdimësinë dhe mbrojtjen e statusit të nëpunëses civile, si dhe me natyrën e akteve të nxjerra nga organi publik.

51. Në këto kushte, Gjykata çmon se Gjykata e Lartë duhej të arsyetonte në mënyrë të posaçme përse natyra e mosmarrëveshjes, siç ishte parashtruar nga kërkuesja, aktet konkrete të kundërshtuara dhe kërkimi për rikthimin e statusit të nëpunëses civile nuk ishin elemente përcaktuese për kompetencën lëndore. Po kështu, ajo duhej të sqaronte përse pretendimi i kërkueses se aktet e AAC-së kishin disponuar për përfundimin e marrëdhënies në shërbimin civil dhe për pasojat e këtij statusi nuk kërkonte shqyrtim nga gjykata administrative ose, të paktën, një vlerësim më të plotë për raportin midis elementeve që lidhen me aktet e organit publik, statusin e pretenduar të nëpunëses civile dhe marrëdhënien e punës sipas Kodit të Punës. Ky detyrim për arsyetim ishte veçanërisht i rëndësishëm, pasi përfundimi mbi ligjin e zbatueshëm për marrëdhënien e kërkueses lidhej drejtpërdrejt me një nga çështjet që ajo kërkonte të shqyrtohej në themel.

52. Gjykata konstaton se një arsyetim i tillë nuk rezulton të jetë dhënë. Gjykata e Lartë ka identifikuar ligjin e ri të AAC-së dhe rregullimin e marrëdhënieve të punës sipas Kodit të Punës, por nuk ka dhënë një përgjigje të mjaftueshme përse ky element ishte i vetëmjaftueshëm për të përcaktuar përfundimisht natyrën civile të mosmarrëveshjes, pavarësisht se kërkuesja kishte kundërshtuar akte të organit publik dhe kishte kërkuar mbrojtje mbi bazën e statusit të nëpunëses civile. Po kështu, ajo nuk ka analizuar në mënyrë të mjaftueshme raportin midis nenit 7, shkronja “a”, të Ligjit për Gjykatat Administrative, që lidhet me aktet administrative të organit publik, dhe nenit 7, shkronja “ç”, që lidhet me marrëdhëniet e punës të nëpunësve civilë dhe me përjashtimin e marrëdhënieve të punës të bazuara në Kodin e Punës. Për më tepër, ligji i zbatueshëm për marrëdhënien e kërkueses dhe pasojat e hyrjes në fuqi të ligjit të ri të AAC-së mbi statusin e saj përbënin çështje të kontestuara në themelin e padisë. Në këto kushte, për sa kohë përfundimi se marrëdhënia e kërkueses rregullohej nga Kodi i Punës dhe se mosmarrëveshja kishte natyrë civile lidhej drejtpërdrejt me çështje të kontestuara në themelin e padisë, Gjykata e Lartë duhej të arsyetonte përse ky vlerësim mund të bëhej në fazën e përcaktimit të kompetencës lëndore, pa paragjykuar shqyrtimin në themel të pretendimeve të kërkueses për statusin e nëpunëses civile dhe për ligjshmërinë e akteve të kundërshtuara. Po ashtu, në analizën e saj nuk rezulton që Gjykata e Lartë të ketë marrë në konsideratë parimin e disponibilitetit të padisë dhe përfundimet unifikuese të Kolegjeve të Bashkuara në vendimin nr. 3/2012, për sa i përket identifikimit të shkakut të padisë, rolit të paditësit në përcaktimin e mbrojtjes gjyqësore që kërkon dhe pasojave që rrjedhin kur gjykata vlerëson nëse kërkimi i paraqitur gëzon ose jo mbrojtje ligjore në themel. Kjo kishte

rëndësi në rastin konkret, pasi kërkuesja nuk kishte kërkuar thjesht pasojat financiare të ndërprerjes së një marrëdhënieje pune, por kishte kërkuar shfuqizimin e akteve të AAC-së dhe rikthimin në statusin e nëpunëses civile.

53. Gjykata thekson se nuk i takon asaj të përcaktojë nëse ligji i ri i AAC-së e ka shuar ose jo statusin e kërkueses si nëpunëse civile, as nëse aktet e AAC-së janë ose jo akte administrative dhe, më tej, nëse ato janë ose jo të ligjshme. Këto janë çështje që i përkasin gjykimit të themelit nga gjykata kompetente. Megjithatë, pikërisht për këtë arsye, në fazën e rregullimit të kompetencës lëndore, Gjykata e Lartë duhej të arsyetonte me kujdes përse këto çështje nuk ndikonin në përcaktimin e gjykatës kompetente ose përse ato mund të merrnin përgjigje efektive në gjykimin civil. Mungesa e këtij arsyetimi krijon paqartësi nëse kërkuesja do të ketë një mjet gjyqësor efektiv për të marrë përgjigje mbi pretendimet që lidhen me statusin e nëpunëses civile dhe të drejtat që ajo pretendon se rrjedhin prej tij. Njëkohësisht, ajo lidhet edhe me garancinë e gjykatës së caktuar me ligj, për sa kohë përcaktimi i gjykatës kompetente duhet të mbështetet në kriterë ligjore të qarta dhe në një arsyetim që u jep përgjigje elementeve përcaktuese të kompetencës lëndore.

54. Në këtë kuptim, Gjykata çmon të theksojë se efektiviteti i mjetit juridik nuk matet vetëm me faktin se çështja është orientuar drejt një gjykate dhe se gjykimi i themelit vijon. Mjeti gjyqësor është efektiv kur gjykata përkatëse është në gjendje të shqyrtojë në substancë pretendimet thelbësore të palës dhe të japë një përgjigje të arsyetuar mbi to. Në rastin konkret, Gjykata e Lartë nuk ka sqaruar nëse gjykata civile, si gjykata e përcaktuar kompetente, mund t'u japë përgjigje pretendimeve për ligjshmërinë e akteve që kërkuesja i lidh me përfundimin e marrëdhënies në shërbimin civil, ruajtjen e statusit të nëpunëses civile dhe pasojat që rrjedhin prej tij. Për rrjedhojë, vetëm fakti se çështja vijon pranë gjykatës civile nuk mjafton, në rrethanat e rastit konkret, për të përjashtuar cenimin e aksesit substancial në gjykatë dhe të së drejtës për mjet juridik efektiv.

55. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se cenimi i së drejtës së kërkueses nuk qëndron thjesht në faktin se Gjykata e Lartë ka interpretuar ligjin e zbatueshëm për kompetencën lëndore ose se ka arritur në përfundimin se çështja ka natyrë civile, pasi këto vlerësime, në parim, i përkasin funksionit të saj si gjykatë ligji. Cenimi qëndron në faktin se arsyetimi i përdorur nuk është i mjaftueshëm për të justifikuar përfundimin se natyra e mosmarrëveshjes, siç ishte parashtruar nga kërkuesja, aktet e kundërshtuara, kërkimet konkrete të padisë dhe statusi i pretenduar i nëpunëses civile nuk ishin përcaktuese për kompetencën lëndore. Në veçanti, Gjykata e Lartë nuk ka arsyetuar nëse dhe përse çështja e ligjit të zbatueshëm për marrëdhënien e kërkueses, e cila ishte një nga

çështjet thelbësore të padisë, mund të zgjidhej në fazën e rregullimit të kompetencës pa cenuar mundësinë e kërkuases për shqyrtimin në themel të pretendimeve të saj. Duke mos dhënë përgjigje për këto elemente, Gjykata e Lartë ka cenuar standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor në atë masë që ky standard lidhet me garantimin e aksesit substancial në gjykatë dhe të mjetit juridik efektiv.

56. Për sa i përket pretendimit të kërkuases për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, në aspektin që lidhet me faktin se çështja e saj do të shqyrtohet nga gjykata civile dhe jo nga gjykata administrative, Gjykata vëren se ky pretendim lidhet drejtpërdrejt me mënyrën sesi duhet të përcaktohet kompetenca lëndore në rrethanat e rastit konkret. Për sa kohë kjo Gjykatë nuk përcakton vetë gjykatën kompetente dhe nuk zgjidh natyrën civile ose administrative të mosmarrëveshjes, ky pretendim nuk mund të marrë përgjigje të pavarur në këtë gjykim kushtetues. Ai duhet të shqyrtohet dhe të marrë përgjigje nga Gjykata e Lartë, në përmbushje të detyrimit të saj për të arsyetuar mbi kompetencën lëndore, duke mbajtur parasysh natyrën e akteve të kundërshtuara, statusin e pretenduar nga kërkuësja, kërkimet kryesore të padisë dhe kriteret e nenit 7 të Ligjit për Gjykatat Administrative.

57. Për sa i përket kërkesës së kërkuases që Gjykata të orientojë Gjykatën e Lartë drejt përdorimit të një mekanizmi procedural për raste të ngjashme, përfshirë mundësinë e shqyrtimit nga Kolegjet e Bashkuara, si dhe të përcaktojë kriteret udhëzuese për trajtimin e konflikteve të kompetencës me natyrë të pretenduar hibride, Gjykata vëren se, në kuadër të ankimit kushtetues individual, kompetenca e saj kufizohet në kontrollin e pajtueshmërisë me Kushtetutën të vendimmarrjes konkrete të kundërshtuar dhe në përcaktimin e standardeve kushtetuese që duhet të respektohen gjatë rishqyrtimit të çështjes. Përcaktimi i mekanizmit procedural konkret, përfshirë nëse çështja duhet t'i nënshtrohet shqyrtimit nga një kolegji i caktuar, nga një trupë me përbërje të ndryshme ose nga Kolegjet e Bashkuara, i përket Gjykatës së Lartë, në përputhje me kompetencat e saj kushtetuese dhe ligjore. Megjithatë, gjatë rishqyrtimit, Gjykata e Lartë është e detyruar të mbajë parasysh standardet kushtetuese të përcaktuara në këtë vendim, veçanërisht detyrimin për të dhënë përgjigje të arsyetuar për elementet që përcaktojnë kompetencën lëndore, në mënyrë që ndarja ndërmjet juridiksioneve të mos cenojë aksesin substancial në gjykatë dhe efektivitetin e mjetit gjyqësor.

58. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuases për cenimin e së drejtës së aksesit substancial në gjykatë të lidhur me të drejtën për mjet juridik efektiv, standardin e

arsyetimit të vendimit gjyqësor dhe të drejtën për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj është i bazuar në aspektin që lidhet me mungesën e një arsyetimi të mjaftueshëm për përcaktimin e kompetencës lëndore. Për rrjedhojë, kërkesa pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

V E N D O S I:

1. Pranimin e kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2025-2954, datë 10.07.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën.
3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 16.06.2026

Shpallur më 27.07.2026